

Andet er det en Fordel for Fisserne, at de Redskaber, der bruges et Sted, ogsaa kan anvendes paa et andet, for det Credit vil det overordentlig lette Tilsynet, og da det er bekjendt, at der med de nu autoriserede smaamaastede Garn, f. Ex. Nale- og Silvevaad, kan fanges Al og Silb af saa liden Størrelse, at disse kun har ubetydelig Salgsverdi, ikke at tale om, at det ikke kan undgaaes at fange Yngel af andre Fisserarter, saa synes det afgjort, at det ikke er ønskeligt at faae mindre maastede Garn indførte; men da det er bekjendt, at Loven ikke, paa forskellige Steder, har været overholdt, maa det anses for human overfor Fisserne, at der bliver en kortere Overgangstid, saaledes at de allerede anskaffede Garn kunne blive opbrugte. (Endringsforflag Nr. 87).

Mindretallet anser det for saare uheldigt, at hele Befyksten bliver aldeles uden Beskyttelse, idet der langs denne findes et betydeligt Fisseri med faststaaende Redskaber eller saadanne, som bruges af de stedlige Fissere; der findes saaledes i Hjørring, Lihsted, Ringhøbing og Ribe Amtet langs Vesterhavstykten Lusinder af Fissere, der alene i Vesterhavet fiske til en Værdi af over 1 Mill. Kr. aarlig, og paa et enkelt Sted af ca. 5½ Mils Kyststrækning findes 1,400,000 Kroge, der tilligemed nogle andre Redskaber giver et aarligt Udbytte af 79,000 Kr.

Da det nu er en bekjendt Sag, at Lydsland ved en yngre Lovgivning særlig freder sin Kyststrækning for Brugen af opfiskende Redskaber og Odelæggelse af Fiskeyngel, og at det praktiske engelske Folk ad privat Vel søger at beskytte Storbritanniens og Irlands Kyster samt Floder, Søer og andre Indvande imod Brugen af skadelige Redskaber, samt opmuntres til Fredning af Fiskene i Legetiden ved den saakaldte »Fishery Preservation Association«, kan den af flere Medlemmer foreslaaede Vel let føre til, at Fremmebe for kortere eller længere Tid tage Ophold her i Landet og ved leiede Folk fiske saaledes og med saadanne Redskaber, at vore egne Fissere fortrænges derved, at deres brugelige Redskaber ødelægges.

Kapitel 3.

Fisseri i Limfjorden.

I Almindelighed skal Mindretallet bemærke, at for Limfjorden har man en fastere Grundvold at bygge en Lovgivning paa end for de øvrige Bænde, da her kjenbes Traditionen af de forskellige tidligere gjældende Bestemmelser lige fra Christian den Andens Forordning af 1515 og indtil Nutiden. I det saaledes hengaaede Tidsrum har der været Indskrænkning i Brugen af smaamaastede Garn,

Puls- og Bøtvaad, saavidt skjønes med meget faa, enkelte Undtagelser, og i kortere Tidsperioder have endog saadanne Garn været aldeles forbudte og ellers i den øvrige Tid kun tilladte i to Maaned, indtil Loven af 1857, der tillod Brugen i tre; ligeledes har der idetmindste siden Christian den Tredies Neces været paabudt, hvilken Maffevilde forskjellige Garn maatte have for at bruges. Nævnte Neces paabød, at der skulde hænges Skjelde paa Naadhusene, hvorefter Garnene skulde bindes. Den konstanteste Lovgivning om Limfjordsfisseriet er Fdg. af 1750 med Tillæg af Fdg. af 1761, thi de Principer og de Forhold, der ved disse indførtes, bestode i det Væsentligste indtil 1861. Loven af 1857 kan kun betragtes som en Revision af Fdg. af 1750, og først 1867 forlod man aldeles de Principer, som da havde bestaaet over et Aarhundrede, nemlig de for Yngelen fredebe Bænde for smaamaastede Garn (Puls- og Bøtvaad), vistnok nærmest paa Grund af Regjeringens daværende Fisserikontulents mindre heldige Indflydelse; thi den isorveien nedsatte Kommission, som dog utvivlsomt var noget paavirket af ham, udtalte dog som sin Overbevisning, at en tiltagende Anvendelse af smaamaastede Garn (Puls- og Bøtvaad) vilde føre til Fisseriets fuldstændige Odelæggelse, og foreslog derfor Opretholdelse af laafede Bænde for følgende Dele af Fjorden: fra Aalborg til Grundene vest for Løgstør, Hjarboel Bugt syd for Virksund, Rilen og Kriit Vig; men desuagtet ophævede man ved Loven af 1867 ikke alene de for de smaamaastede Nalevaad fredebe Stræninger, men tillod Brugen af disse overalt paa Fjorden i fire Maaned, en Maaned længere end før, og paa en mere opfiskende Brugsmaade ved at tillade, at Vaadnet droges til Vaad. Denne Lov bestod imidlertid i sin fulde Udstrækning ikke længere end til 25de Marts 1872, da det ved denne paa hele Strækningen fra Løgstør til Hals og den Del af Fjorden, der ligger Syd for Virksund, bestemtes, at Brugen af Nalevaad indskrænktes til lidt over tre Maaned. Som det synes af de indkomne Beretninger, har Loven af 1867 havt en mindre heldig Indflydelse paa Fisseriet, jof. Bilag 2.

Uagtet Mindretallet maa erkjende, at Loven af 1857 var en for Fisseriet heldig Lov, og paa hvilken de foreslaaede Bestemmelser væsentlig ere byggede, tør man dog ikke nu tilraade at foretage større Forandringer fra de ved Loven af 1867 indførte Forhold; dog mener man at burde anbefale, at enkelte Dele af Fjorden frebes for det smaamaastede Nalevaad Naret rundt, særlig for Yngelens Skyld; derimod tør man ikke anbefale at forandre de nugældende Bestemmelser, at Vaad drages til Vaad, da det er utvivlsomt, at denne Brugsmaade giver forholdsvis det bedste Udbytte, og selv om det kunde godtgøres, at denne var mindre heldig for Fjordbunden, ses dog ikke rettere end at, da Østersstrabere tillades, kan Snurre,